

Należność pocztowa znaczoną ryczałtem.

Cena pojedynczego egzemplarza

REDAKCJA:

Katowice, Kopernika 14
Telefon 303
Telefon red. nocnej 485

Recepty, nie zwraca się

REPREZENTACJA

Królewska Huta
ulica Gimnazjalna nr. 39
Telefon 608

Dziennik poświęcony sprawom narodowym i społecznym na Kresach Zachodnich

Redaktor naczelny: Edward Rumun.

Druk: Drukarnia Śląska Sp. z ogr. odp. Katowice, narożnik Batorego 2 i Kościuszki 15, Telefon 878.

Redaktor odpowiedzialny: Henryk Hause.

Niesłychany proces i wyrok krzyżaków gdańskich na niewinnego, napadniętego przez hitlerowców marynarza polskiego.

Gdańsk, 13. 4. (Pat.) W sobotę o godz. 11-ej rano rozpoczęła się rozprawa przed sądem jawnym w sprawie marynarza polskiego statku „Kopernik” Władysława Jeżyka. Akt oskarżenia sformułowany był w ten sposób, że o ile nie dałby w wyniku przewodu sądowego zstosować względem obwinionego kary 6-ciu miesięcy więzienia za rzucenie nieprawdliwych obwinień na nieznaną osobę za dokonanie na niego napadu, który rzekomo sam (?) zainicjował, to zostałby on obwiniony z innego paragrafu kodeksu karnego za gorszący wybrzyk, mający na celu wprowadzenie w błąd (?) władz sądowych, za co groziła mu kara przy zastosowaniu najwyższego wymiaru 6 tygodni aresztu. Pomimo, iż w czasie przewodu wszystkie zeznania świadków, tak pod względem opinii o jego charakterze, jako też i co do samych faktów bezpośrednio związanych z zajęciem, przemawiały na korzyść Jeżyka, sąd oparł się w swoim wyroku całkowicie na danych śledztwa policji kryminalnej i, mimo nagości dość słabo skonstruowanej mowy prokuratora, który przyznał sam, że nie mógł dojrzeć motywu, który skłonił Jeżyka do jego czynu i doskonale przeprowadzonej obrony ze strony adwokata Kierwina, sąd o godz. 6 wieczorem odcisnął wyrok, na mocy którego skazał Jeżyka na 6 tygodni aresztu (!).

Obrona zapowiedziała wniesienie apelacji i zażądała zwolnienia Jeżyka za kaucją. Żądanie to bez żadnej prawie dyskusji, sąd oddalił. Po odczycaniu wyroku przewodniczący sądu sędzia Blumke podał obszernie jego uмотywowanie, oparte w przeważającej swej części na wywodach rady do spraw kryminalnych Reglego, który uważany jest za ściśle związanego politycznie z hitlerowcami i który podczas przewodu sądowego, zeznając jako biegły, wygłosił mowę o charakterze wybitnie prokuratorskim. Przeprowadzenie śledztwa w tempie błyskawicznym, wyznaczenie sprawy w sądzie na piąty dzień po zajęciu na statku „Kopernik”, sam przewód sądowy i wreszcie odrzucenie wniosku obrony o wypuszczenie za kaucją Jeżyka na wolność wobec zgłoszenia apelacji, wszystko to podziało w sposób zastanawiający i deprymujący na licznie zebranych na sali sądowej przedstawicieli społeczeństwa polskiego w Gdańsku.

Krwawy znak pogaństwa niemieckiego wycięty na piersiach marynarza polskiego.

Gdańsk, 13. 4. (tel. wł.) Hitlerowcy gdańscy napadli na marynarza polskiego, pozostawionego na straży statku naszego, będącego w remoncie w stoczni „Schichau” w Gdańsku, pobili go do utraty przytomności i na piersiach jego wycięli nożem znak „Hakenkreuz”, po polsku swastyka zwany. Także znaki wycięto lub wypalono na wszystkich zdecholowanych sprzętach ubojczych izdełki, w której mieszkał polski marynarz.

Barbarzyński ten czyn nie powinien ujść gdańszczyźnie bezkarnie. Podobno Komisarz Generalny Rzeczypospolitej Polskiej zapowiedział cofnięcie wszystkich zamówień Rządu Polskiego w stoczni gdańskiej w razie nieuzyskania od Senatu gdańskiego zel-

nej satysfakcji za te zbrodnie hakatystycznych bojówkarzy.

Krwawy znak na piersiach marynarza polskiego, wycięty nożem hitlerowskich oprawców, posiada głęboką wymowę dla charakterystyki współczesnej psychiki niemieckiej. Hakenkreuz czyli swastyka jest, jak wiadomo, „znakiem herbowym”, którym pieczętują się narodowi socjaliści niemieccy. Przeciwdziałają go oni znakowi krzyża chrześcijańskiego.

Narodowcy niemieccy oddawna już gło-

szą, że chrystianizm jest religia „narzucona ludom aryjskim przez... żydów” celem łatwiejszego ich opanowania, — i jako „czyści indo-germanowie” wyparli się wiary w Chrystusa, powracając do kultu pogańskich bóstw germańskich. — Wołana Thora i innych bóstw krwawych, okrutnych i nieludzkich, którym niegdyś dżicy przodkowie dzisiejszych hitlerowców składali krwawe z jeńców, wojennych ofiary.

Wycinając swój krwawy znak na piersiach marynarza polskiego, hitlerowcy pra-

gnęli „zamanifestować” wobec całej Europy i świata całego, że napad nie był dziełem przypadku lub działaniem jakichś sił nieznanych. Swym barbarzyńskim czynem hitlerowcy „manifestują”, iż powracają w pełni do wojennej psychiki niemieckiej, która się streszcza w krótkim zdaniu: „Wobec nieprzyjaciela wszystko wolno”.

Upojeni widokami „Anschlussu” z Austrii, perspektywą pomnożenia swego terytorium i liczby ludności, — Niemcy zdejmują maskę, czynem swoim w Gdańsku zapowiadając, że gotowi są znowu nożem oprawców krajać żywe ciało Europy, jak krąrali jej na piersiach marynarza polskiego.

Krwawa swastyka, wycięta na piersiach marynarza polskiego, powinna być ostrzeżeniem dla wszystkich, co mają oczy ku pa-
trzeniu.

Sowiety szpiegują swego sojusznika niemieckiego.

Tajemnica gazów trujących w ręku moskiewskiego szpiega.

Berlin, 13. 4. Niemiecka policja polityczna wpadła na trop niezwyklej afery szpiegowskiej, która może zachwiać dotychczasową przyjaźnią niemiecko-sowietką. Przywódca komunistów trzydziestokilkutysięcznej osady fabrycznej Höchst, pod Frankfurt nad Menem, niejaki Wilhelm Diestbach, który jest posłem do sejmiku prowincjonalnego i członkiem robotniczej rady załogowej w I. G. Farbenindustrie, został aresztowa-

wany za uprawianie szpiegowstwa na rzecz Sowietów. Z korespondencji, skonfiskowanej u Diestbacha, wynika niezbicie, że pozostał on na usługach oficjalnej sowieckiej misji handlowej w Berlinie, której dostarczał tajemnicę zakładu I. G. Farbenindustrie w Höchst, zajmującej się produkcją gazów trujących dla celów przemysłowych.

Z dowodów, które wpadły w ręce policji, wynika także, że ów agent sowieckiej misji

handlowej otrzymał znaczne sumy, które częściowo opłacał na opłacanie całego zastępu pomocników. Dwunastu robotników, wyłącznie komunistów, pracujących w rozmaitych działach tych zakładów przemysłowych, aresztowano. Znaleźli oni, że podlegali oni Diestbachowi, któremu za wynagrodzeniem dostarczali zadanych informacji.

Wiadomość o szpiegowstwie sowieckiem w Frankfurt nad Menem zagrażającą poważnie stosunkom sowiecko-niemieckim, raskoszyła bardzo nieprzyjemnie oficjalną kłopotliwie. Szczególnie zaniepokojeni wywołali to w kołach przemysłowych, które obawiały się rozbięcia rokowań w sprawie milionowych dostaw sowieckich.

Natomiast według pogłosek z kół emigracyjnych, sprawę zamoiwien sowieckich należy uważać za pogrzebaną (?) ze względu finansowych, ujawnienie zaś przez policję niemiecką afery szpiegowskiej misji handlowej Sowietów, już tylko za następstwo rozbięcia się rokowań niemiecko-sowieckich.

—XOX—

Rocznica zgonu Kazimierza Pułaskiego świętem narodowym w Ameryce.

Warszawa, 13. 4. Ambasada amerykańska w Warszawie została w sobotę powiadomiona przez departament stanu w Waszyngtonie, że Kongres Stanów Zjednoczonych na posiedzeniu odbytem wraz z Senatorem Stanów Zjednoczonych w pełnym składzie uczcił w sposób najbardziej uroczysty, jaki zna historia Stanów Zjednoczonych, pamięć generała Kazimierza Pułaskiego, a mianowicie podnosząc dzień 11 października — rocznicę zgonu gen. Pułaskiego — do znaczenia dnia święta narodowego.

Urządnik zabił czworo swych dzieci.

Zurych, 13. 4. Pat. Pewien urządnik w napadzie szału zabił swoich 2 synków, 4- i 6-cio letniego oraz 2 dziewczynki, liczące 5 i 8 lat, przebywające u niego na wakacjach. Po dokonaniu tego mordu popełnił samobójstwo.

Sukces koncertu polskich akademików, z C. S. R.

Katowice, 13. 4. (Pat.) W dniu wczorajszym o godz. 11 w Teatrze Polskim odbyły się popisy polskiego chóru akademickiego z „Czuchobowcami Jedność”. Doskonale scharmonizowane głosy, dźwięczące młodzieńczą świeżością, zyskały należyte uznanie wśród licznego zebranej publiczności, wśród której znajdowali się przedstawiciele władz z P. Wolowejow dr. Grażyńskim na czele oraz konsul czuchobowca. Intenent polskich śpiewaków wreczyli chórowi „Jedność” wieniec pp. Głowacki i Kowalczyk. Obszerniejszego sprawozdanie podamy w najbliższym opisie.

Policja niemiecka występuje przeciw stahlhelmowcom.

Berlin, 13. 4. Pat. Pierwsza ulotka wydana przez Stahlhelm w sprawie plebiscytu została na podstawie ostatniego dekretu prezydenta Rzeszy, skonfiskowana na całym obszarze Prus i Berlina. Konfiskata nastąpiła dlatego, że ulotka zawierała przedruk odczytu, datującego się rzekomo z roku 1918, uznanej jednak już przedtem przez władze pruskie i ministra spraw wewnętrznych Rzeszy za fałszyfikat. Stahlhelm założył protest przeciwko konfiskacie.

Berlin, 13. 4. Pat. Zwolany w Dortmundzie przez niemiecko-narodowych

wiec w sprawie plebiscytu Stahlhelmu w Prusach został przez policję rozwiązany. Po przemówieniu przywódcy niemiecko-narodowego Hugenberg, zabrakł głos jeden z przywódców Stahlhelmu dr. Staldler. Gdy mówca ten, opisując ostatnie wypadki w Niemczech, mimo upomnień obecnego oficera policji, dalej wyraża się ironicznie o pruskim ministrze spraw wewnętrznych i ministrze spraw wewnętrznych Rzeszy, zebranie zostało rozwiązane. Policja przystąpiła do opróżnienia sali, w której znajdowało się około 5 tysięcy uczestników, przyczem nie doszło do poważniejszych wykroczeń.

Hitler brał pieniądze od Francuzów na rozbiór Niemiec.

Paryż, 13. 4. „Echo de Paris” przynosi biografję Hitlera i podaje informacje o jego stosunkach z francuskimi urzędnikami propagandowymi. Po klęsce w r. 1918 — pisze ten dziennik — znajdował się Hitler z innymi awanturnikami w przedpokojach ambasad państw ententy i okazywał szczególną gorliwość w zapatrywaniu komisji włoskich w wiadomości o Niemczech. Niewątpliwie Hitler odbywał konferencje w

sprawie możliwości zerwania wszelkich stosunków między Berlinem a Wiedniem i rozdzelenia Niemiec południowych od Niemiec północnych. Hitler został przyjęty w Koblencji przez francuskiego wysokiego komisarza i prawdopodobnie dostał od niego pieniądze, albowiem Hitler miał zawsze wielki apetyt, a mało środków materialnych. Również odbył konferencje w Insbrucku i Linou z dwoma oficerami francuskimi.

Znowu krwawa strzelanina między hitlerowcami a robotnikami w Gdańsku.

Gdańsk, 13. 4. (PAT.) Wczoraj wieczorem przedmieście Orunia było widownią niebywałego pod względem ilości ofiar, zacięcia między hitlerowcami, a ich przeciwnikami politycznymi ze strony opozycji, należącymi przeważnie do sfer robotniczych. Hitlerowcy mieli zorganizować zebranie publiczne w zamkniętym lokalu, na które wzywano rozrzucając po ulicach przedmieścia. Na zebranie to udało się ponad 150 osób, należących do obozu przeciwnego. To też niebawem przed wejściem do sali wybuchły awantury, w którym wynik hitlerowcy wyrzucali z rewolwerów zranili 7 robot-

ników, jednego zaś ciężko poranili uderzeniami kila. Ze strony hitlerowców 6 osób odniosło rany zadane nożami i kłami. Komunikat policyjny przedstawia całe zacięcie jako wynik prowokacji (?) ze strony robotników, skierowanej przeciwko hitlerowcom i zorganizowanej na nich napadu. Prasa pravicowa podaje opis zacięcia zgodny z komunikatem policyjnym, natomiast socjalistyczna „Danziger Volksstimme” podkreśla stroniwość sprawozdania policyjnego i uwidatnia fakt, że rany od kul rewolwerowych odnieśli nie hitlerowcy, lecz robot-

„Łupina orzechowa” w podróży naokoło świata.

W przyszłym miesiącu zamierza wyruszyć w podróż naokoło świata znany duński pisarz Kay Elbo, kierując się początkowo do Polinezji, a następnie na wschód przez Kanrał Panamski zpowrotem do Kopenhagi.

Podróż tę odbędzie śmiały podróżnik na małym jachcie o pojemności zaledwie 20 tona, zaopatrzonemu w 30-konny motor. Okrętek ten zyskał odpowiednia dla swej miniaturowej wielkości nazwę „Łupiny orzechowej”.

Na jego kilu umieszczono balast, składający się z 10 tysięcy kilogramów ołowiu, aby zabezpieczyć tę „skorupkę” od zbyt silnych wstrząsów na falach oceanu.

Z Elbo wybiera się w podróż również i znany malarz Lassen. Oprócz tego załoga „Łupiny” składać się będzie z kapłana, maszynisty, jednego marynarza i kucharza. Najbardziej oryginalnym szczegółem tej ekspedycji jest ta okoliczność, że każdy, kto zechce śledzić jej losy, może otrzymać za opłatą 2 duńskich koron, 10 spe-

cialnie wydawanych po drodze biuletynów z ilustracjami.

W tym celu Kary Elbo i jego towarzyszy ilustrator zabrają ze sobą w podróż niewielką drukarnię. Jak dotychczas 15 tysięcy dzieci zapisało się na ten oryginalny abonament i w ten sposób pokryto już znaczną część kosztów przewidzianych przez tę oryginalną wyprawę.

Oprócz tego pewne konsorcjum, finansujące to całe przedsięwzięcie, zapłaciło za jacht 70 tysięcy koron.

IV. serja Powszechnych Wykładów Pedagogicznych.

Instytut Pedagogiczny w Katowicach rozpoczyna 28 bm. IV. serję Powszechnych wykładów pedagogicznych, przeznaczonych dla ogółu nauczycielstwa i osób interesujących się sprawami wychowania. Przedmiotem czwartej serji tych wykładów będzie wszechstronne zapoznanie nauczycielstwa z zagadnieniem poradnictwa zawodowego. Obok wykładów teoretycznych odbywać się będą również praktyczne ćwiczenia w Instytucie Porady Zawodowej w Katowicach. Opłata za cały cykl wykładów wraz z ćwiczeniami wynosi 12. Pisemne zgłoszenia przyjmuje Dyrekcja I. P. do dnia 25 kwietnia br. Wniosek o zgłoszenie należy wpłacić należność za wykłady za pośrednictwem P. K. O. Nr. 305-800. (—)

Ekspert-meteorolog przed sądem

czyli iskra w oku.

W wielu rozprawach sądowych, wybitna rola odegrał niejednokrotnie ekspert meteorologów i to w sprawach wszelkich rodzajów, począwszy od drobnej kradzieży a skończywszy na podpaleniach, rabunkach i morderstwie.

Uczelając się do tego rodzaju świadectwa, słynny amerykański mąż stanu Abraham Lincol, który w swych młodszych latach praktykował jako adwokat, obronił w rozprawie sądowej pewnego młodego człowieka,

oskarżonego o zabójstwo.

W wypadku tym główny świadek oskarżenia twierdził, że przy świetle księżyca widział podanego rozmawiającego z ofiarą zbrodni na trótko przed dokonaniem zabójstwa. Obronca wniosł o powołanie eksperta, mającego dać bliższe wyjaśnienia odnośnie warunków meteorologicznych w dniu krytycznym. Orzeczenie biegłego było dla oskarżonego korzystne, ekspert bowiem stwierdził, że owego wieczoru księżyc wogóle nie świecił. Wobec tego jak i w braku jakichkolwiek innych momentów obciążających, sąd oskarżonego uwolnił. Wypadek ten jest tem charakterystyczniejszy, że wtaświwy morderca, trapiłony najwidoczniej wyrzutami sumienia w kilka miesięcy później oddał się dobrowolnie w ręce sprawiedliwości.

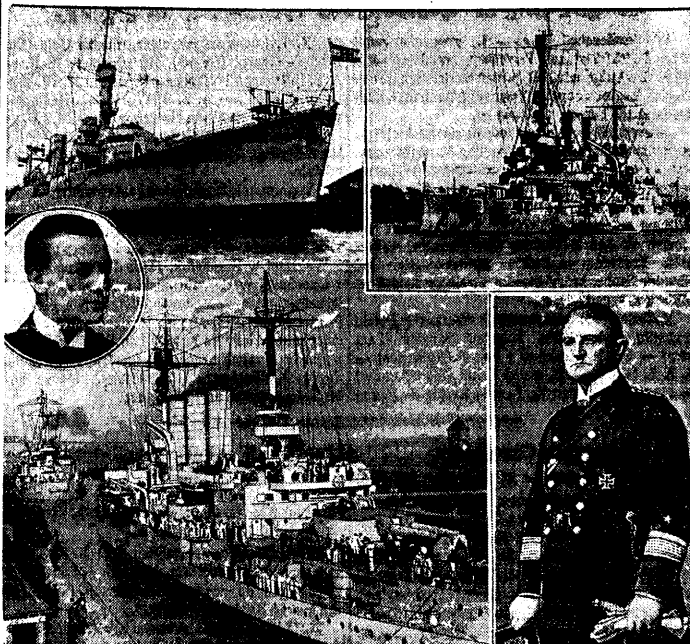
Przed paru miesiącami, przed sądem w Newcastle toczyła się sprawa niejakiego Mackeana o odszkodowanie w wysokości

2500 funtów szterlingów.

Oto powodowi przechodzącemu w godzinach wieczornych opodal pewnych zakładów przemysłowych iskra z kominia fabrycznego wpadła do oka, powodując w następstwie utratę wzroku. Pozwany wtaświacieł fabrykę, o odszkodowaniu słysząc nie chciał, utrzymując, że nie ma żadnego dowodu na to, iż owa fatalna iskra wypadła właśnie z jego kominia. Przeciwnie — twierdził — po drugiej stronie ulicy jest także fabryka z kominem, spylającym od czasu do czasu iskry. Wezwano eksperta-meteorologa mającego rzec „z której strony danego wieczoru

dał wiatr“?

Wiatr, jak się okazało, owego wieczoru dał dla pozwanego niekorzystnie, gdyż w rezultacie zmuszony był rozstać się z kwotą 2500 funtów na rzecz poszkodowanego.

Domagające się krzykliwe rozbrojenia — innych — Niemcy zbroją się sami gwałtownie jawnie i tajnie, na lądzie, w powietrzu i na morzu. W tych dniach odbył się w zatoce Swinemünde wielki pokaz „nieistniejącej” floty niemieckiej. W lewym górnym rogu krążownik „Köln”, niżej admirał Raeder, w doje pancernik „Hessen”, w górze na prawo pancernik „Schleswig-Holstein” i viceadmirał v. Odekop. Rozbrojone baranki!

Sprawozdanie z działalności koła T. N. S. W. w Królewskiej Hucie za rok 1930.

Praca koła mimo, że nie była tak intensywna, jaką być powinna, poruszała się rażno naprzód. Z chwilą obejmowania urzędu przez nowy zarząd Koło liczyło 76 członków. W roku sprawozdawczym daje się zauważyć największy ruch członków w Kole od początku istnienia. Przybyło nowych 25 członków, ale równocześnie ubyło 17 członków, z czego 10 członków pociągnęło prze-

nieśliście Woł. Szkoły Mech.-Hutn. do Katowic; ostatecznie z końcem roku 1930 Koło liczyło 84 członków.

Posiedzeń zarządu odbyło się 12, posiedzeń Koła tylko 3, na których wygłoszono 3 odczyty. Sekretariat Koła otrzymał 43 pisma, wysłał 38 listów, wypisał 24 aliszów na zebrańa Koła i wysłał 100 zaproszeń na posiedzenia zarządu.

Gdy pacjent przemówi...

(While the Patient slept...)

Przekład autoryzowany z angielskiego.

74) (Ciąg dalszy.)

— Nie — widziała — pani! — wyjąkała. — Nie mogła pani widzieć!
— Widziałam. Stał tam. — Wskazała na Dimucka, który cofnął się pośpiesznie na bok. — W tem miejscu stał. Widziałam go tak wyraźnie jak teraz panią.

— Niech się pani uspokoi, panno Frisling; jest pani zmęczona — zdenerwowana — wtrącił spokojnym, podejrzanie opanowanym głosem O'Leary.

— Widziałam go — upierała się Mitche. — Widziałam Adolfa. — Wyszłam ze swojej sypialni. Szłam do łazienki po wodę. Tam leży szklanka. Wskazała na leżące w pobliżu okrutny szkła. — W tem miejscu on mi się ukazał. Prostu ukazał się. Tuż u szczytu schodów. Zamknęłam oczy i zaczęłam krzyczeć. To był on, Adolf.

I znów w głosie jej zadźwięczało straszliwe przekonanie. Zapawało

chwilowe milczenie. Zobaczyłam twarz stojącego nawprost mnie O'Briena z puszczoną szczęką i wysadzeniem nawierzchni oczyma i przeszedł mnie przelotny dreszcz wesołości. Ale w tym momencie na dworze rozlegało się przeciągłe, bardzo wyraźne, gardłowe ujadanie Konrada.

Skutek tego psiego alarmu był zdumiewający. O'Leary rzucił ostre słowo policjantom, którzy zbiegli ciężko po schodach. March zbliłada jak trup, zawrócił, jakby chłecąc gozić policjantów, zachwiała się i upadła na podłogę.

Deke, który uprzedził Eustachego, porwał ją na ręce i stanął w miejscu tak samo błądy jak ona, powtarzając w twarde jej imię. Wyciągnięte ramiona Eustachego, porwał ją na ręce i stanął w miejscu tak samo błądy jak ona, powtarzając w twarde jej imię. Wyciągnięte ramiona Eustachego opadły powoli, a w jego zwożonych oczach zaświeciły złe błyski. Spojrzałam na bosa, różowe, wysumkłe dziecinne nóżki. March, wieszająca się z pomiędzy ciemnych fałd jedwabnego szlafrocza i zaniepokoiłam się niedorzecznie, że dziewczyna zapięła się śmiertelnie, biegnąc po zimnym domu, bez pantofli.

Cięciałam już, powiedzieć Deke'owi,

żeby ją zaniósł do jej pokoju, gdy March otworzyła powieki i młody człowiek, nieprzytomny z miłości i niepamiętny na naszą obecność, schylił nagle głowę i przycisnął usta do jej ust.

Była to scena warta widzenia. Pocałunek trwał tak długo, że aż mi się od tego widoku zrobiło ciepło. Mitche gapiała się chciwie na młodą parę przez moje ramię. Izabella cofnęła się z postarzała nagle twarzą. Dimuck zaudakał jak sploszona kura, podczas gdy Eustachy, uocunoy z zimnej furji postąpił krok naprzód i rzekł ostrym jak stal, groźnym głosem.

— Dostyż tego, Lonergan. Możesz iść, March? Zaprowadzę cię do twego pokoju.

Lonergan podniósł zwichrzoną, jasną głowę, ukazując zmienioną, wesołą trumfującą twarz z oczami jak dwie gwiazdy.

Przycisnął mocno March i odpowiedział spokojnie, dysząc lekko:

— Nie ty, Ja.
Ale March nie cłciała żadnej eskorty. Opanowała się momentalnie i chociaż Lonergan postawił ją na ziemi tak delikatnie, jakby była malonkiem dzieckiem, zmierzyla nas wszystkich śmiać, władcem spojrzaniem, w którym

nie było ani cienia zakłopotania, czy wzruszenia. Tylko jej czerwone usta usteczka wyglądały jak zgniecione płatki róży.

Westchnęłam z żalem, gdyż dziewczyna, jak zwykle arbitralna, kazała Mitte iść i położyć się i data ogólnie do zrozumienia, że i my powinniśmy zrobić to samo. Miałam ochotę zobaczyć całą scenę drugi raz. Ale O'Leary zniknęła, a Eustachy, ponury i zjadliwy, doprowadził March do drzwi jej pokoju. przyponiamał sobie w sama porę opuszczonego pacjenta. Przechodząc koło Lonergana, spojrzalam mu w twarz, na której jaśniały resztki egzaltacji. Skierował na mnie wzrok.

— Pocałowała mnie — rzekł nieprzytomnie, widocznie nie wiedząc, że mówi co mówi. — Co pani o tem sądzi? I ona mnie pocałowała! — zamrugła powiekami, opamiętała się, spojrzalam na mnie przytomnym wzrokiem, zacerwiecił się i odszedł.

Zeszłam do pokoju wieczowego, stwierdziłam, że wszystko jest w porządku i uadłam, aby zastanowić się nad systemacją.

Miłość i upiór.

(Ciąg dalszy nastąpi)

